

שמות פרק טז, כט

(כט) ראו כי יקוק נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקמו ביום השביעי:

Relationship to הוצאה

תחומין והוצאה

שו"ת הרמב"ם סימן שי

ואתם בני אדם כלכם החכמים מכם או שאינם חכמים איך יתכן להיות תחומין דאורייתא על פני מים שלא תדרוך בו כף רגל והוא כרמלית והם הנהרות כלם והמים בין היו מועטים בין היו רבים הם כרמלית והטלטול בהם אפי' באלף מיל אמנם הוא אסור מדרבנן. וכל שכן שזה לא יעלה בדעת בר בי רב דחד יומא שיהיה בהליכה במים אסור תחומין דאורייתא ממחנה ישראל שהוא רשות הרבים, והלא ידע שאסור הטלטול שיש בו חיוב סקילה אמרו בוז המעביר ארבע אמות ברשות הרבים מקורה פטור לפי שאינו דומה לדגלי מדבר. כן בלי ספק המהלך י"ב מיל על פני המים המועטים פטור לפי שאינו דומה למחנה ישראל. וכבר בארנו מה שחייב בזה מן הגנות שיהיה המעביר על פני המים אסור מדרבנן והמהלך לוקה מן התורה. ובורא עולם עד עלינו שמעולם לא חשבנו שיתעלם זה מעיני תלמיד חכם שיהיה צריך להאריך בו זה האורך הגדול. ... ואיך לא הסתכל גם כן בדברינו שלא זכרנו בזאת התשובה שעור תחומין ואינו מקום זכרוננו אלפים אמה ולא אלפים מיל ולא רמזנו לשיעור כלל שקצתו מן התורה וקצתו מדרבנן. ולא השגחנו בכמות התחום אלא באיכותו אם הוא יבשה כדי שיהיה בו אסור של תורה ודאי למטה מעשרה או דבר אם הוא למעלה מעשרה ויהיה בו אסור מספק; או שיהיה ים ויהיה מותר לכתחלה למעלה מעשרה ואסור מדרבנן למטה מעשרה והוא מאמרנו בו יתלה אסור תחומין. הנה התבאר שההליכה על פני המים רוצה לומר למעלה מעשרה מותר לכתחלה לא יתלה בו אסור כלל. ושההליכה על פני המים פחותים מעשרה אסור מדבריהם ויתלה בו אסור תחומין והוא מדבריהם לפי שאין שם אסור תחומין דאורייתא אלא ביבשה ויתחייב ממה שהולדנוהו מן ההיקש בלי ספק שאם יהיה ספק אם הוא למטה מעשרה או למעלה מעשרה מותר ללכת בו לפי שהוא ספיקא דרבנן מבלתי שנשגיח אם הוא שנים עשר מיל או אלף.

חתם סופר מסכת שבת דף פז עמוד ב

ועיין מ"ש ב"י בטור או"ח סי' ת"ד בשם תשו' הרמב"ם דאע"ג דס"ל תחומין י"ב מיל מן התורה, מ"מ במדבר וכרמלית ובקעה וכדומה לו אין לוקין משום דהיינו בדין שהמעביר חפיציו במקום הזה וההולך ברגליו ילקה ע"ש. ונ"ל תוכן כוונתו דכיון דמאל יצא איש ממקומו ילפי' תרווייהו תחומין והוצאה א"א לאחוז החבל בתרין ראשין כיון דממקומו דקרא לענין הוצאה מתפרש מקום כעין דגלי מדבר ולאפוקי כרמלית וכדומה, ה"נ מקום לענין תחומין כן הוא, ואין תחומין אלא ברה"ר דאורייתא יע"ש

רמב"ם הלכות שבת פרק יב

הלכה ח

הוצאה מרשות לרשות מלאכה מאבות מלאכות היא, ואף על פי שדבר זה עם כל גופי תורה מפי משה מסיני נאמרו, הרי הוא אומר בתורה +שמות ל"ו+ איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא, הא למדת שההבאה מלאכה קורא אותה, וכן למדו מפי השמועה שהמעביר ברשות הרבים מתחלת ארבע לסוף ארבע הרי הוא כמוציא מרשות לרשות וחייב.

רמב"ם הלכות שגגות פרק יד הלכה ב

לעולם אין בית דין חייבין עד שיוורו לבטל מקצת ולקיים מקצת בדברים שאינן מפורשין בתורה... אבל אם טעו והורו ואמרו המוציא מרשות לרשות הוא שחייב שנאמר אל יצא איש ממקומו אבל הזורק או המושיט מותר,

רמב"ם הלכות עירובין פרק ח הלכה ד

כשם שאסור לצאת חוץ לתחום בשבת כך אסור לצאת ביום טוב וביום הכפורים, וכשם שהמוציא מרשות לרשות בשבת חייב כך המוציא מרשות לרשות ביום הכפורים חייב, אבל ביום טוב מותר להוציא מרשות לרשות, לפיכך מערבין עירובי חצירות ומשתתפין במבואות ליום הכפורים כשבת, ומערבין עירובי תחומין ליום הכפורים ולימים טובים כדרך שמערבין לשבת.

מגיד משנה הלכות עירובין פרק ח הלכה ד

[ד] כשם שאסור לצאת חוץ לתחום וכו'. דין התחומין שהן שוין ביום הכפורים ובימים טובים כשבת מוסכם פ' בכל מערבין (דף ל"א) ופשוט שם ויתבאר מן הדינין הבאין, ודין עירובי חצרות שהוא נוהג ביוה"כ מחלוקת אבל פסק ההלכה שכשם שעירוב והוצאה לשבת כך עירוב והוצאה ליוה"כ ונזכר זה בהרבה מקומות ומסקנא בכריתות פרק אמרו לו (דף [י"ד] פ"ו:) וביו"ט משמע פרקא קמא דיו"ט (דף י"ב): דב"ה סבירא להו דאין עירוב והוצאה ליו"ט וכן היא מסקנת ההלכות פרקא קמא דיו"ט ויתבאר יותר מזה פ"א מהלכות שבייתת יום טוב והרשב"א ז"ל חלוק בזה וכתב בספרו אין מוצאין מחצר לחצר כלים שאין בהם צורך ליו"ט אא"כ עירבו שעירוב והוצאה ליו"ט כמו שיש עירוב והוצאה לשבת ושם אבאר הסוגיא לפי דעתו ולפי דעת רבינו:

ספר מצוות קטן מצוה רפב

שלא להוציא מרה"י לרה"ר דכ' אל יצא איש ממקומו ובכלל זה תחומין ואליבא דר"ע.

שו"ת שאגת אריה (ישנות) סימן ע

וכתב הרי"ף בפ"ק דביצה וקיימא לן דיו"ט צריך עירובי תחומין וא"צ עירובי חצירות ושיתופי מבואות אבל יוה"כ צריך אפי' עירובי חצירות ושיתופי מבואות דתני' א"ל ב"ה לב"ש אי אתם מודים שמערבין לגדול ביה"כ אף על פי שחייב בתענית ואסור לו לאכול... ורבים תמהו על ראי' זו דדילמא הא דמערבין לגדול ביוה"כ מעירובי תחומין מיירי ולא מעירובי חצירות והרבה תירוצים נאמרו על זה ואין בהם ממש לכן לא

אטריח להעתיק אותם ולהשיב עליהם. ול"נ דהכי דייק לה הרי"ף דע"כ עירוב והוצאה ליוה"כ דאי סלקא דעתך דאין בו איסור הוצאה איסור תחומין נמי לא נהיג ביה דהא בהא תליא.

שו"ת מעשה ניסים (ר"א בן הרמב"ם) סימן יב

שאלה קשה לי גם כן איך אפילו לפי סברתו ז"ל כי איסור תחומין דאורייתא, והיא מצוה בפני עצמה, לא יחייב שימנה איסור תחומין גם כן ביום הכפורים וביום טוב, והוא אמר, כשם שאסור לצאת חוץ לתחום בשבת כך אסור ביום טוב וביום הכפורים, ולא באר כי זה עיקרו מדאורייתא ועיקר זה מדרבנן. התשובה תמיה כי יכנס במוח בעל שכל כי איסור תחומין ביום טוב או יום הכפורים מן התורה, עם היות לשון הכתוב הנלמד ממנו איסור תחומין הוא אל יצא איש ממקומו ביום השביעי, ואמרו ז"ל כשם שאסור לצאת חוץ לתחום בשבת כך אסור ביום טוב וביום הכפורים לא יתחייב ממנו להשוות מדריגות האיסור והסכם בפנותיו, אבל כללות האיסור בלבד, ואף כי נתחלף בפנותיו, כי עקר קצתו מדאורייתא וקצתו מדרבנן, ועוד כי כיון בזה המאמר לתחום אלפים אשר הוא בין בשבת בין ביום טוב בין ביום הכפורים דרבנן, ואין קושיא עליו בשום פנים, ואף להאופן הראשון, כי שתיקתו ז"ל להוסיף בביאור הוא מפני פרסומו.

פרי חדש אורח חיים סימן תצה

ברם מאי דאיכא לעיוני הוא אי איכא איסור מחמר ביום טוב כמו בשבת או לא, וזה תלוי בפלוגתא אי איסור דמחמר נכלל בלאו דלא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך וגו' [שמות כ, י; דברים שם] ומעתה ליכא לדיוקי מידי ממה שכתבו התוספות בסוף פרק שני דביצה [כג, א ד"ה על] שהזכירו הירושלמי [שם] דמהו לאדלוקי נר של בטלה ביום טוב רבי יוסי אסר ורבנן שרו, וביארו הם שהטעם דמאן דאסר סבר דהבערה לחלק יצאה והויא מלאכה ואסור לעשותה ביום טוב, ומאן דשרי סבר דללאו יצאה והבערה שלא לצורך מותר לעשותה ביום טוב ולא הוי אב מלאכה... ואיך שיהיה נמצינו למדים מדברי התוספות דכל דלא הוי אב מלאכה שריא ביום טוב, וכן ביארו עוד בתוספות דריש פסחים [ה, ב ד"ה לחלק] בשם ריב"א דלמאן דאמר הבערה ללאו יצאה לא היה אסור ביום טוב כיון דאין שם מלאכה עליה. וקשה טובא על זה מיציאה חוץ לתחום ביום טוב. דבשבת מפקינן ליה [עירובין יז, ב; רמב"ם שבת כז, א] מקרא דאל יצא איש ממקומו ביום השביעי [שמות טז, כט] ומלאכה לא מיקרי, ואם כן מהיכי תיתי איסורא ביום טוב. וכי תימא איסור תחומין ביום טוב דאיתא בש"ס [ביצה טז, ב - יז, א] אינו אלא מדרבנן, והרי בפרק אין דורשין [חגיגה] דף י"ז ע"ב מבואר בדברי רש"י [ד"ה ופנית] והתוספות [ד"ה דכתיב] דשוין שבת ויום טוב לענין איסור תחומים, וזה מנין לנו, וצ"ע.

תלמוד בבלי מסכת חגיגה דף יז עמוד א

אלא למאי הלכתא כתביה רחמנא לחג הסוכות? לאקושי לחג המצות, מה חג המצות טעון לינה - אף חג הסוכות טעון לינה. - והתם מנלן? דכתיב ופנית בבקר והלכת לאהליך.

רש"י מסכת חגיגה דף יז עמוד ב

ופנית בבקר - שהוא חול המועד, דאילו ביום טוב תחומין אסור.

תוספות מסכת חגיגה דף יז עמוד ב
דכתיב ופנית בבקר - פרש"י בחוש"מ דאי ביום טוב אסור משום תחומין ולא יתכן דהתינח לר"ע לרבנן
מאי איכא למימר דליכא איסור תחומין דאורייתא וי"מ די"ב מילין אית להו שפיר לרבנן תחומין והכי איתא
בירושלמי המחזור מכולן י"ב מילין כנגד מחנה ישראל והש"ס שלנו לא ס"ל

{לגבי תחומין יש דין שמקום מוקף נחשב כד' אמות, ועולה לתחום של 2000 אמה רק כד' אמות. מה
קורה כיש מחיצות, אבל אתי רבים ומבטלי מחיצה? אם זה מקרה שיהא רשות הרבים האם ישאר מוקף
לגבי תחומין? כנראה זה נפקא מינה של המחלוקת האם אתי רבים ומבטלי מחיצות (ואז אין לנו מחיצות)
או האם הם מבטלים הרשות היחיד

ראבי"ה הל" עירובין סי' שפו
(קושית רבינו אפרים לראבי"ה) ועוד תימה מה מועיל היקף לרשות הרבים, והלא ירושלים אילמלא
דלתותיה נעולות בלילה היתה רשות הרבים גמורה, ואף על פי שהוקפה לדירה, דאתו רבים ומבטלי
מחיצותיה וכאילו אין היקף כלל, וכן כל עיר שהיא רשות הרבים נתבטלה המחיצה לגמרי, ומי ששבת שם
כמו ששבת בבקעה... (תשובת הראבי"ה) ומה שאמרת מה מועיל היקף לרשות הרבים וכו', אינו דומה,
דעיר, אף על פי שיש בה רשות הרבים, ואסור לטלטל ברשות הרבים, חשובה כארבע, הואיל והוקפה
לדירה. ואף על גב שאסור לטלטל בה, דאתו רבים ומבטלי מחיצותיה, כדאמרינן לגבי פסי ביראות וגבי
שני בתים בשני צדי רשות הרבים, וכן בחצר גדולה שנפרצה לקטנה, מכל מקום חשובה כארבע אמות
הואיל והוקפה לדירה. ולא דמי להדדי. ותו לא מידי. }

Is Techum a melakha? or just אסור?

פירוש המשנה לרמב"ם סנהדרין פרק ז משנה ח
משנה זו לר' עקיבה שסובר שיש חלול שבת שאין חייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת והוא אסור
תחומין, לפי שאסור תחומין לר' עקיבה דאורייתא. אבל חכמים אומרים אסור תחומין דרבנן ואינם קוראים
אותו חלול, ואינם קוראים חלול אלא המלאכות בלבד שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת. כמו
שנתבאר במקומו. והלכה כחכמים

תמוהין & קוואלי

Common Context

תנסו סופר
Separate

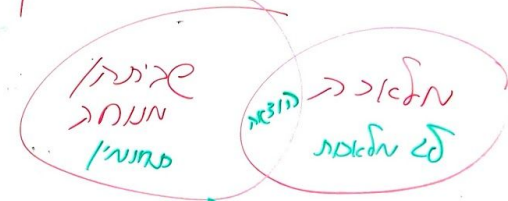
אם יוציא ✓
אם יוציא X

MN

Common Denominator

קוואלי & תמוהין - קאנט אקט
תמוהין & קוואלי - צאן ל"תא

צאן הומקס - תמוהין גי'ט-צרגן

אם יוציא
אם מלקוח